Č.j. 3T 162/2013 - 381

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 5. listopadu 2013 v senátu složeném z jeho předsedy JUDr. Petra Vaněčka, Ph.D., a přísedících MVDr. Františka Štefunky a Ivana Hainze, *takto:*

Obžalovaný

XXX,

nar. XXX, bytem XXX, t.č. Vazební věznice XXX, státní příslušník XXX,

je vinen, že

1)
v přesně nezjištěné době od XXX. 2011 do XXX 2012 v XXX silou překonal fyzický odpor poškozené XXX, nar. XXX, spočívající v opakovaném odstrkávání a nesouhlasu, vysvlékl ji, poté jí sahal na XXX a do XXX, strkal ji XXX do XXX a pohyboval s nimi a snažil se zasunout svůj pohlavní úd do XXX poškozené, kdy v dalším jednání mu bylo zabráněno příchodem XXX poškozené XXX, která ho začala odstrkovat a bouchat do zad,

tedy

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a čin spáchal na dítěti,

2)

v přesně nezjištěný den v období od XXX. 2012 do XXX. 2012 ve XXX přes opakovaný nesouhlas a fyzický odpor spočívající v odstrkávání povalil poškozenou XXX, nar. XXX, na postel, vysvlékl ji a osahával ji na XXX, v XXX, do XXX jí opakovaně zasouval XXX a pohyboval s nimi a snažil se zasunout svůj pohlavní úd do XXX poškozené, kdy jednání ukončil s příchodem XXX poškozené XXX,

t e d y

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a čin spáchal na dítěti,

č í m ž s p á c h a l

zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku pod bodem 1)

zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku pod bodem 2)

a o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu **o d n ě t í s v o b o d y** v trvání **t ř í (3) l e t .**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **s d o z o r e m .**

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podal obžalobu na XXX pro jednání popsané ve výroku rozsudku, kterým se jmenovaný měl dopustit dvou zločinů znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku. Dokazováním provedeným v hlavním líčení dospěl soud k následujícím zjištěním a závěrům:

Sám obžalovaný spáchání trestné činnosti popřel. K věci uvedl, že udržoval vztah k XXX poškozené. Bydleli postupně v XXX, na XXX, v XXX a ve XXX. V XXX v nimi bydlel XXX. XXX XXX XXX byla v dětském domově. Je pravdou, že XXX domů jezdila, spávala v pokoji XXX. Vůči obžalovanému bývala XXX chladná, nepříjemná, nechtěla se s ním bavit. Důvodem bylo to, že její XXX žije s ním a XXX. Proto ji utěšoval, pohladil jí po rameni. S XXX neměl žádný problém. Vztah s XXX pokračuje dosud, ona jej navštěvuje ve věznici. S XXX nikdy žádný pohlavní styk neměl. Není pravda, že by XXX strkal prsty do XXX, ani to, že by jej u něčeho takového přistihla XXX. Následně připustil, že ve vazební věznici se s XXX bavil o její výpovědi k věci učiněné na policii. Měl při rozhovoru s ní dospět k závěru, že obvinění není pravda. S XXX neměl žádné neshody, neví, zda měla nějaký důvod pro křivou výpověď. Pouze příbuzní XXX mu měli vyhrožovat, že udělají vše, aby jej dostali z Česka. K výpovědi poškozené sdělil, že XXX měla problém v XXX, kde XXX. Také měla mít nějaký problém v dětské domově, kde XXX. K předmětnému dni sdělil, že doma u nich XXX byla, slyšeli hluk, zjistili, že se XXX XXX. XXX ji odvedla do pokoje, ona byla v pyžamu, XXX. Když přišla do kuchyně k ledničce, byla rozrušená. Chytla se ledničky oběma rukama a celá se klepala. Obžalovaný ji pouze pohladil po rameni. Po této události se vrátila do dětského domova a řekla, že ji osahával. XXX nikdy neviděl nahou. Někdy bývá s XXX sám. Rovněž v ubytovně na XXX jej XXX s XXX navštěvovali, prali si u něj věci.

Svědkyně XXX zná poškozenou z dětského domova. Večer se vždy scházívají v koupelně. v rozhodném období ji poškozená přišla divná, protože se jindy směje. Ptala se jí, co se děje. XXX jí sdělila, že XXX ji osahával, nutil jí, aby si na něj sedla. Bližší podrobnosti se nedozvěděla. U rozhovoru byla i XXX, ale ta už to věděla. Svědkyně poškozené poradila, aby to řekla "XXX". Jinak se jí nestalo, že by si XXX vymýšlela nebo jí lhala. Nikdy jindy se jí o podobném problému nesvěřila.

Svědkyně XXX uvedla, že obžalovaného zná z návštěv poškozené v dětském domově. XXX zná, jsou kamarádky, nemají problémy. XXX nelže. S událostí se jí v zimě svěřila v koupelně. Řekla jí, že nechce jet domů, že jí obtěžuje XXX. Přesný způsob obtěžování asi neřekla. U rozhovoru byla XXX a ona. S odstupem času si na to nepamatuje přesně. Jako pravdivou označila svoji výpověď na policii, kdy uvedla, že k rozhovoru došlo po XXX a poškozená se jim svěřila, že šlo o osahávání. O žádném problému XXX s chlapci neví, nemá ani informace o tom, že by se jí stalo něco jiného.

Svědkyně XXX u soudu vypověděla, že poškozenou zná z dětského domova. O věci ví jen zprostředkovaně, kolegyně jí sdělila, že XXX měla být znásilněna XXX. Od XXX samotné o ničem neslyšela. Ze začátku jezdila domů XXX ráda, ale jednou se stalo, že odmítla jet domů. Nesetkala se s tím, že by někdy poškozená lhala. Pokud by se jí něco nelíbilo, fyzicky by se moc bránit nedokázala.

Svědkyně XXX zná poškozenou z dětského domova. Byla s ní v častém kontaktu a poškozená se jí svěřila, že nechce jezdit domů. Po posledních XXX se vrátila z domu skleslejší a zamlklá. Po XXX se jí s věcí svěřila. XXX jí řekla, že si jí XXX vzal do pokoje, kde ještě byla XXX. Na celé událsoti je zarazilo vyjádření poškozené, že XXX jí měla říci: "XXX nech se". K tomu mělo dojít na ubytovně. Poškozená není schopná sama souvisle vyprávět, proto se jí svědkyně ptala. Po zjištění celé události a jejímu nahlášení policii byl omezen styk s rodinou. V rozhodném

období říkala XXX pravdu, nyní jim někdy lže v souvislosti s hygienou a sebeobsluhou. Na policii svědkyně sdělila, že XXX nechtěla jít na pobyt k XXX a jako důvod uvedla, že na ni XXX sahal, že na sobě neměla nic, sahal jí na prsa a mezi nohy. Říkala, že u toho byla XXX a že ho odstrkovala. Uvedla, že XXX jí řekla, že XXX měla říct, že lhala a že si to vymyslela. Mluvila o tom s XXX, která jí řekla, že to po ní chce XXX, ale že je to tak, jak jí to vypověděla poprvé. XXX špatně komunikuje, je XXX. Nemá s ní žádnou špatnou zkušenost co se týče lhaní. Tuto výpověď svědkyně označila jako pravdivou.

XXX poškozené XXX se o věci dozvěděl od poškozené. řekla mu, že byla na XXX u XXX a obžalovaný ji osahával na intimních místech. Protože k rozhovoru přišla vychovatelka v dětském domově, neřekla mu poškozená všechno. Jestli došlo k sexu neví. Za XXX chodí pravidelně, o věci mu řekla sama.

XXX poškozené XXX u soudu sdělila, že s XXX za obžalovaným na XXX byla jen jednou. Tam se stalo to, že jí hladil po ramenou a po nohách.Ona se mu svěřila s tím, že jí někdo v dětském domově obtěžuje, že má nějaké trápení. Proto ji začal utěšovat. To ona viděla a nic dalšího se nestalo. Po celou dobu návštěvy na XXX byla ona na pokoji. Na návštěvě doma před XXX se poškozená svěřila, že jí pořád někdo obtěžuje v dětském domově. Obžalovaný ji tehdy hladil po nohách a po ramenou. Ona se mu svěřila, že jí pořád někdo obtěžuje. Potom svědkyně odešla s XXX do večerky. Bylo to asi na 10-15 minut, pak se vrátily. Šly pro jídlo. Ví, že se nic nestalo. Přišla a vůbec nic neviděla. Byli v kuchyni a loupali brambory. XXX si jí nikdy nestěžovala na chování obžalovaného. Neví, proč odmítla jít domů na návštěvu. Sblížila se hodně s kamarádkami v dětském domově, proto asi nechtěla domů. S XXX spolu o výsleších nemluvily. Jen za ní svědkyně přišla do dětského domova a říkala jí, "aby řekla, že se nic nestalo". Poškozená ji řekla, že to bylo kvůli tomu, že XXX jí dlouho slibovala MP3 přehrávač a neměla na to peníze. Na policii svědkyně dle svého vyjádření mluvila pravdu, ale policisté ji špatně rozuměli, co se stalo. K obžalovanému má velmi blízký vztah, nemůže bez něho být, má ho raději než XXX a dala by za něho i život.

Vzhledem k zásadním rozporům mezi tvrzením svědkyně před soudem ve vztahu k výpovědi na policii byla předchozí výpověď přečtena. Za účasti obhájce a dvou policistů svědkyně v přípravném řízení uvedla, že ve XXX, když přišla do pokoje, tak XXX měla kapku sundané tepláky a kalhotky, XXX měl taky kapku sundané tepláky a slipy. Ona mu řekla, co to provedl, a on jí řekl, že ho to mrzí a slíbil, že už to víckrát neudělá. Viděla, jak měl ruku na prsou a druhou si honem natahoval tepláky. K XXX uvedla, že přišla ze sprchy, XXX ležela na zádech, měla na sobě jen tričko, kalhoty a kalhotky měla kapku stažené, XXX byl nad ní, měl napůl sundané slipy a kalhoty a snažil se jí svoje přirození dát do jejího. Snažil se jí roztáhnout rukou nohy a taky držel svoje přirození. Ona mu řekla, aby toho nechal. XXX se vzpírala, dávala si ruku na svoje přirození. Ona XXX bouchla do zad a on přestal. Uvedla, že při návštěvě XXX v dětském domově chtěla, aby XXX řekla, že si to všechno vymyslela, to na těch XXX. Řekla vychovatelce XXX, že se jí XXX přiznala, že si to vymyslela. Při návštěvě obviněného ve věznici jí obviněný řekl, že měl na XXX v sobě alkohol, že ho to mrzí a že to víckrát neudělá. Řekl, že XXX chtěl osahávat a chtěl sex, ale nic se nestalo, protože se dost bránila. Ona sama viděla, že se XXX bránila, měla nohy u sebe.

K výpovědi svědkyně znovu zopakovala, že mluvila pravdu, že viděla, jak obžalovaný osahával XXX přes oblečení. Na policii mluvila o obžalovaném. U

vystoupení svědkyně u soudu obžalovaný k XXX poškozené uvedl, aby se domluvila s jeho právníkem, že to, co je napsáno v protokolu na policii, není pravda. On (právník) ji má poradit, jak se ta událost má vysvětlit.

XXX poškozené XXX vypověděl, že obžalovaného zná rok a půl XXX. XXX v dětském domově navštěvuje, mají dobrý vztah. O věci byl informován od sociální pracovnice. XXX mu k tomu nic konkrétního neříkala, jen od ní ví, že obžalovaný měl XXX pohladit po zádech. XXX mu nic neřekla, vypadala vyděšená. XXX je XX, nedokáže se vyjádřit, ale on nemá zkušenosti o tom, že by lhala.

Ve věci byli u soudu osobně vyslechnuti všichni čtyři znalci. Všichni zopakovali závěry uvedené v písemných posudcích. Dle znalce z odvětví psychiatrie obžalovaný netrpí ani netrpěl žádnou duševní chorobou. Byla vyloučena sexuální deviace. Ze závěrů psychologického posudku na obviněného plyne, že je osobností s vysokou sebeúctou a potřebou se mužsky prosadit, odmítá názory druhých. Mírně narůstá psychická labilita. Ke XXX si nevytvořil žádný vztah. Lze předpokládat, že se dalšího protispolečenského chování již nedopustí v žádné oblasti. U soudu MUDr. Kolomazník doplnil, že vyloučil jak pedofilii, tak hebefilii, což je náklonnost k dívkám ve věci cca mezi 12 a 15 rokem.

Znalec doc. Lašek popsal mentální kapacitu obžalovaného a jeho osobnost. Obžalovaný je aktivní, extrovertní, má vysokou sebeúctu a potřebu se mužsky prosadit. Odmítá názory jiných, tvrdohlavě prosazuje své. Jeho postoje jsou autokratické a předpojaté. Jiné patologické prvky neshledal. Čin lze odůvodnit jako praktické provedení přirozených mužských záměrů. Agresivitu umí ovládat, ale tvrdohlavě prosazuje své. U soudu znalec doplnil, že mužská role obžalovaného vychází z kultury, ze které pochází.

Znalecký posudek z psychologie na poškozenou uzavírá, že její osobnost se vyvíjí disharmonicky, je celkově nezralá, simplexní, prakticky orientovaná a méně diferencovaná, duševní vývoj je opožděn – pásmo lehkého defektu, XXX. Poškozená si dokáže zapamatovat proběhlý děj a později ho reprodukovat, a to jak obecně, tak vzhledem k vyšetřované události v takové kvalitě, která odpovídá jejímu oslabenému mentálnímu potenciálu. Díky zvýšené sugestibilitě a naivitě však může reprodukci událostí upravovat tak, jak chce ona sama, resp. jak to chtějí osoby, na kterých je citově závislá. U poškozené se projevují známky lhavosti a sklony ke konfabulaci. Výpověď poškozené není v jednotlivostech ani jako celek věrohodná. Obecná věrohodnost je částečně snížena, specifická je podstatně snížena. Poškozená je pravděpodobně manipulována k tomu, aby zkreslovala realitu ve prospěch osoby, na které je závislá, může se identifikovat s postoji a potřebami XXX. Mravní a psychosexuální vývoj je ohrožen buď tím, že XXX dostatečně nechránila nebo tím, že ji vede ke zkreslování skutečností ve svůj prospěch.

U soudu znalkyně PhDr. Tomášová potvrdila, že přes XXX je poškozená schopná pamatovat si události tak, jak proběhly. Ve stresu a při úzkosti může plést časové údaje. Poškozená není schopná vymyslet složitou událost a potom ji opakovaně uvádět. Je ale snadno ovlivnitelná. Dle znalkyně se na výslechu poškozená nechovala tak, že by chtěla být zajímavou. Nevěrohodnost poškozené znalkyně dovozuje z rozporů v její výpovědi a dále z toho, že jako to nejhorší, co ji v životě potkalo, má být neúspěch ve škole, nikoliv prožitá událost. Jako osobu, která na

ni může mít největší vliv, označuje znalkyně XXX. Její vliv je pravděpodobný. Poškozená chce vyhovět nějaké autoritě, je sugestibilní, podléhá snadno názorům druhých. Nemá svůj vyhraněný názor, ale měla by si jistě pamatovat traumatické prožitky.

Znalecký posudek z psychiatrie na poškozenou konstatuje XXX bez poruch chování. Při XXX je osobnost vyšetřované ovlivnitelná a zneužitelná okolím. Z pedopsychiatrického hlediska je minimálně pravděpodobné, že by si poškozená popis chování obviněného k sobě zcela vymyslela. Je schopna obecně i ve vztahu k šetřené situaci události vnímat, zapamatovat si je i reprodukovat v hlavní linii jednoduchou formou vyjadřování. V detailech se již bude v průběhu času dopouštět nepřesností. Je však schopna si zapamatovat, zda se nežádoucí jednání stalo jednou či vícekrát. Je konfrontována s postojem XXX a tento fakt mohl ovlivnit výpověď v průběhu přípravného řízení, kdy se XXX snaží vyloučit a chránit ji formou blokování faktů. Znalkyně se domnívá, že se zážitek (svlékání, osahávání genitálií a prsou) reálně udál. Dále uvedla, že s ohledem na schopnosti poškozené, tato nebyla schopna pochopit smysl jednání obviněného, a pokud mu bude prokázáno, lze ho hodnotit jako násilný nedobrovolný zásah do intimity dospívající dívky.

Jak znalkyně PhDr. Tomášová, tak MUDr. Čápová nedoporučili opakovaný výslech poškozené k celé události. Po zvážení názorů obou znalkyň, které poškozenou vyšetřovali a při splnění podmínek § 102 tr. řádu rozhodl soud o přečtení výpovědi poškozené z přípravného řízení. Svědkyně vypověděla, že ji jak na XXX, tak ve XXX obžalovaný vysvlékl a osahával ji, kdy ona se bránila tak, že ho odstrkovala a říkala, ať toho nechá. V obou případech jí dělal to samé. Uvedla, že jí sahal na XXX, dával ji XXX do XXX, kde s nimi pohyboval, strkal tam XXX rukou, ona mu přitom odstrkovala ruce. Na XXX se to stalo po jejích 15. narozeninách a bylo teplo. Uvedla, že ji sahal i na prsa. XXX to viděla. Dále uvedla, že ji obviněný shodil na postel, neodešla, protože by na ni křičel, také ji držel pevně za jednu ruku. Na XXX maminka se nejdřív na to dívala, a pak šla bouchat XXX do ramenou a říkala, ať ji nechá. Ve XXX volala XXX, ta přišla do pokoje a řekla obviněnému, ať ji nechá. V tu dobu, když tam přišla, tak jí obviněný nehladil. Dále se vyjádřila, že skutečně to, co uvedla, je pravda, neví, proč u znalkyně uvedla, že lhala, nedokázala to vysvětlit.

K provádění samotné výpovědi soud podotýká, že je zřejmé, že výslech trval delší dobu a že způsob kladení otázek musel být upraven vzhledem k osobnosti poškozené. Nicméně v protokolu absentuje jakákoliv výtka či výhrada zejména ze strany obhajoby k provádění úkonu, obhájci byla účast na úkonu umožněna, mohl se před podpisem protokolu k výslechu vyjádřit a k zachování všech práv poškozené a sledování průběhu úkonu byla u výslechu kromě státní zástupkyně i znalkyně. Nikdo z přítomných osob neměl k úkonu při podpisu protokolu žádných výhrad a námitky k úkonu prezentované obhájcem při hlavním líčení neshledal soud za tak zásadní, aby mohly zneprocesnit provedený výslech či odůvodnit nový výslech poškozené u soudu. Je zřejmé, že ust. § 102 tr. řádu dopadá přesně na případy tohoto charakteru, tedy vyloučení opakovaného pro poškozené mladší 18 let zjevně traumatizujícího výslechu k citlivým událostem.

Z listin soud konstatoval zprávy k poškozené, fotodokumentaci místa spáchání činu a osobní výkazy obžalovaného.

Vedle provedených důkazů neměla státní zástupkyně dalších důkazních návrhů. Obhajoba trvala na osobním výslechu poškozené a na výslechů dalších osob z dětského domova. Soud další dokazování neprováděl, neboť důkazy v hlavním líčení provedené postačovaly k bezpečnému rozhodnutí o skutku, který je předmětem obžaloby. K novému výslechu poškozené soud odkazuje na předchozí odstavec, kde je zdůvodněno, proč soud na základě svého rozhodnutí přečetl výpověď poškozené v souladu s § 102 odst. 2 tr. řádu. K výslechům dalších osob z dětského domova je třeba uvést, že u jednání byly vyslechnuty všechny osoby, kterým se měla poškozená s věcí bezprostředně svěřit. Není proto třeba provádět výslechy všech pracovníků, resp. všech osob umístěných v dětském domově s poškozenou. Takové dokazování by pouze oddálilo skončení trestní věci a nemohlo by mít vliv na konečné rozhodnutí.

Po zhodnocení provedených důkazů soud uzavřel, že v předmětné věci důkazy tak, jak je státní zástupkyně soudu předložila, postačují k odsouzení obžalovaného. Vina obžalovaného vyplývá z výpovědi poškozené, její XXX, svědkyň XXX, XXX, XXX a XXX. Tyto výpovědi doplňují výpovědi XXX a XXX poškozené, kteří mají stručnou informaci o činu také zprostředkovaně. U výpovědí XXX a XXX soud neshledal žádných nesrovnalostí či důvodů svědkyním neuvěřit. Jedná se o osoby mající zkušenosti s prací s mládeží, byly s poškozenou v častém kontaktu a hodnotí ji jako pravdomluvnou. U poškozené po XXX registrovaly změnu chování, která vyvrcholila (neobvyklým) nesouhlasem a odporem jet domů na návštěvu. Poškozená se přitom o události nesvěřila jen vychovatelkám ("XXX") XXX a XXX, ale také blízkým kamarádkám XXX a XXX.

Ze znalců má soud výhrady k posudku PhDr. Tomášové, která nedokázala hodnověrně vysvětlit, proč neshledala výpověď poškozené jako věrohodnou. Tvrzení o tom, že projednávanou událost nepociťuje subjektivně poškozená jako to nejhorší, co ji v životě potkalo (a staví nad to neúspěch ve škole), přisuzuje soud následkům, které pro poškozenou jednání obžalovaného mělo, konkrétně že nezanechalo dlouhodobější následky a poškozená se na událost snaží zapomenout. Změny, resp. odlišnosti ve výpovědi poškozené, které rovněž znalkyně hodnotí jako důkaz nevěrohodnosti poškozené, soud v souladu s výpovědí znalkyně MUDr. Čápové, pracovnic dětského domova, ale i výpovědi a posudku samotné PhDr. Tomášové přičítá traumatizujícímu zážitku a zhoršené schopnosti poškozené prožitou událost reprodukovat. Závěr znalkyně PhDr. Tomášové je v rozporu s vyjádřením mnoha svědků, kteří poškozenou znají dlouhou dobu. XXX, XXX, vychovatelky a kamarádky označují poškozenou jako pravdomluvnou. A konečně, znalkyně PhDr. Tomášová uvádí, že poškozená není schopna si vzhledem ke své XXX takovou událost vykonfabulovat. Je však možné, že vzhledem je své ovlivnitelnosti byla k výpovědi navedena. Přitom jedinou osobu, ke které má poškozená hlubší vztah a která je pro ni autoritou, je pouze její XXX. Nicméně XXX samotná neměla a nemá žádný důvod proto, aby poškozenou jakkoliv navedla k nepravdivému obvinění obžalovaného. XXX obžalovaného miluje více než XXX, jak sama uvádí život by za něj dala, a ztěží si proto lze představit, že by nejprve XXX navedla ke křivému obvinění, kdy by ji podrobně instruovala o tom, jak jí měl obžalovaný obvinit a následně měla na poškozenou naléhat, aby to popřela a pravdivě uvedla, že se nic nestalo.

Za snadno ovlivnitelnou je jistě možné označit poškozenou, nicméně není možné přehlédnout silný vliv obžalovaného na XXX poškozené. Usvědčující výpověď poškozené je totiž zcela zřejmě podporována výpovědí XXX, nicméně jen do doby,

než XXX navštíví obžalovaného (XXX) ve vazbě a sama se dostaví na policii výrazně svoji výpověď změnit ve prospěch obžalovaného. Stěží se lze domnívat, že při sepisování protokolu o výslechu XXX v přípravném řízení za účasti obhájce vyslýchající špatně svědkyni porozuměl (jak svědkyně odůvodňuje zásadní rozpory mezi svojí výpovědí a výpovědí u soudu), neboť za takové situace by jistě průběh úkonu byl namítán.

Zarážející je, že současně s návštěvou XXX ve vazbě u obžalovaného a změnou její výpovědi se objevuje rovněž vyjádření poškozené samotné o tom, že se skutek nestal. Tuto změnu soud jednoznačně spojuje s velkým vlivem, který má obžalovaný na XXX a zároveň vlivem, který má XXX na poškozenou. Přitom pro takovéto naznačované ovlivňování výpovědi má motiv jako obžalovaný, tak i XXX. Další zarážející zjištěnou skutečností je silné podezření, že minimálně v jednom případě měla být XXX jednání obžalovaného částečně přítomna a dokonce jej v činu podporovat (viz svědectví svědkyně XXX o slovech XXX "XXX nech se" k poškozené). Nicméně k dalšímu jednání obžalovaného ani v jednom případě nedošlo právě s ohledem na příchod, resp. přítomnost XXX poškozené v místnosti.

A konečně obhajoba a zdůvodnění možné křivého obvinění své osoby od obžalovaného nemá žádných podkladů v jiných důkazech. Za nepodložené má soud tvrzení obžalovaného o tom, že od poškozené věděl o jejích problémech s muži v XXX či v dětském domově (místo nich měla ale poškozená obvinit jeho), o motivu k činu ze strany širší rodiny, kdy mu mělo být řečeno, že udělají všechno proto, aby z Česka musel odjet či mstou poškozené XXX, která se více věnovala XXX a navíc ji nekoupila kýžený MP3 přehrávač. Přitom zjevně jedinou osobou, která byly způsobilá ovlivnit výpověď poškozené byla její XXX, která však od počátku obžalovaného miluje, čímž se dá snadno vysvětlit jak změna její výpovědi, tak i naléhání na samotnou poškozenou ve vztahu ke změně její výpovědi. Přitom obžalovaný ve své výpovědi uzavírá, že vlastně neví o žádném důvodu, proč by jej měla jak XXX (ve své první výpovědi), tak XXX obvinit, neboť žádné spory s nimi neměl.

Oba skutky jsou tak prokazovány zejména výpovědí poškozené a její XXX v kombinaci s důkazy dalšími. Oproti výsledkům přípravného řízení se tak u hlavního líčení nic nezměnilo. Obžalovaný svým zaviněným jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty dvou zločinů znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, neboť v popsaných případech obžalovaný poškozenou XXX násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a čin spáchal na dítěti.

Násilí spočívalo v překonání slovního a fyzického odporu poškozené, kterého poškozená s ohledem na svou lehkou mentální retardaci byla schopna.

Za jiný pohlavní styk provedeným způsobem srovnatelným se souloží soud shodně se státní zástupkyní považuje sahání na XXX, sahání do XXX, ale zejména strkání XXX do XXX a pohybování s nimi a snahu zasunout svůj pohlavní úd do XXX poškozené. O tom, že čin byl spáchán na dítěti (osobě mladší 18 let) není vzhledem k věku poškozené pochyb. Obžalovaný poškozenou znal, její věk znal, navíc se jedná o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, u které zákon vyžaduje pouhé nedbalostní zavinění. V uvedeném případě však soud shledal ve vztahu k věku

poškozené nepřímý úmysl (věk znal a byl s ním srozuměn). U ostatních znaků obou zločinů shledal soud u obžalovaného úmysl přímý.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále bylo přihlédnuto k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Konečně soud přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.

Přitěžující okolností je po formální stránce spáchání více zločinů, neboť jednání s ohledem na časový odstup nebylo posouzeno jako pokračování. nepochybné však je, že protiprávní jednání obžalovaného vůči poškozené nebylo ojedinělé. Ačkoliv je věk poškozené znakem kvalifikované skutkové podstaty trestného činu a nemůže být znovu použit jako přitěžující okolnost, uzavřel soud, že za přitěžující okolnost ve smyslu § 42 psím. h) tr. zákoníku je možné posoudit čin jako čin spáchaný ke škodě osoby zdravotně postižené, neboť u poškozené byla prokázána XXX omezující ji v mnohých běžných lidských činnostech. Jako polehčující okolnost bylo shledáno vedení řádného života před činem. Jinou polehčující okolnost soud neshledal.

Při vázanosti trestní sazbou uložil soud obžalovanému trest odnětí svobody v dolní polovině zákonného rozpět v konkrétní délce tři let, tedy blíže spodní hranici, avšak nikoliv zcela na ní. Pro podmíněný odklad výkonu trestu soud s ohledem na absenci více polehčujících okolností, opakovanost činu a závažnost posuzovaného jednání neshledal. Zařazení do věznice s dozorem odpovídá § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Pro jiné než zákonné zařazení soud neshledal konkrétních důvodů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo

způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

V Pardubicích dne 5. listopadu 2013

JUDr. Petr V a n ě č e k , Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
A. Skalická